तं सात्यकिर्महाराज विव्याध दशभिः शरैः । पश्यतां सर्व्वबीराणां मागास्तिष्ठेति चाब्रवीत् । ७६४०
स सात्यकेस्तु बलिनः कर्णस्य च महात्मनः । आसीत् समागमो राजन् बलिवासवयोरिव ।
त्रासयन्रथघोषेण क्षत्रियान् क्षत्रियर्षभः । राजीवलोचनं कर्णं सात्यकिः प्रत्यविध्यत ।
कम्पयन्निव घोषेण धनुषो वसुधां बली । सूतपुत्त्रो महाराज सात्यकिं प्रत्ययोधयत् ।
विपाठकर्णिनाराचैर्व्वत्सदन्तैः क्षुरैरपि । कर्णः शरशतैश्चापि शैनेयं प्रत्यविध्यत ।
तथैव युयुधानोऽपि वृष्णीनां प्रवरो युधि । अभ्यवर्षच्छरैः कर्णं तद्युद्धमभवत् समं । ७६४५
कर्णं प्रमुखतः कृत्वा पुत्त्रास्तव विशाम्पते । सात्यकिं विव्यधुः सर्व्वे समन्तान्निशितैः शरैः ।
अस्त्रैरस्त्राणि संवार्य्य तेषां कर्णस्य वा विभो । अविध्यत् सात्यकिस्तूर्णं वृषसेनं स्तनान्तरे ।
तेन वाणेन निर्व्विद्धो वृषसेनो महाद्युतिः । न्यपतच्च रथे तूर्णं धनुरुत्सृज्य वीर्य्यवान् ।
ततः कर्णो हतं मत्वा वृषसेनं महारथं । पुत्त्रशोकाभिसन्तप्तः सात्यकिं प्रत्यपीडयत् ।
पीड्यमानस्तु कर्णेन युयुधानो महारथः । विव्याध बहुभिः कर्णं त्वरमाणः पुनः पुनः । ७६५०
स कर्णं दशभिर्व्विद्ध्वा वृषसेनञ्च पञ्चभिः । सहस्तावापधनुषी तयोश्चिच्छेद सात्त्वतः ।
तावन्ये धनुषी सज्ये कृत्वा शत्रुमयङ्करे । युयुधानमविध्येतां समन्तान्निशितैः शरैः ।
वर्त्तमाने तथा रौद्रे तस्मिन् बीरवरक्षये । अतीव शुश्रुवे राजन् गाण्डीवस्य महास्वनः ।
श्रुत्वा तु रथनिर्घोषं गाण्डीवस्य च निस्वनं । सूतपुत्त्रोऽब्रवीद्राजन् दुर्य्योधनमिदं वचः ।
एष सर्व्वाञ्चमूं हत्वा मुख्यशश्च नरर्षभान् । कौरवांश्च महेष्वासान् गाण्डीवनिनदो महान् । ७६५५
श्रूयते रथनिर्घोषो वासवस्येव गर्जतः । करोति पाण्डवो व्यक्तं कर्म्मौपयिकमात्मनः ।
एष पार्थो महाराज मर्द्दयेत् सुमहाचमूः । विप्रकीर्णान्यनेकानि नावतिष्ठन्ति कर्हिचित् ।
वातेनेव समुद्धूतमभ्रजालं विदीर्य्यते । सव्यसाचिनमासाद्य भिन्ना नौरिव सागरे ।
द्रवतां योधमुख्यानां गाण्डीवप्रेषितैः शरैः । पततां समरे राजन् श्रूयते निनदो महान् ।
शृणु दुन्दुभिनिर्घोषमर्जुनस्य रथम्प्रति । निशीथे राजशार्दूल स्तनयित्नोरिवाम्बरे । ७६६०
हाहाकाररवांश्चैव सिंहनादांश्च पुष्कलान् । शृणु शब्दान् बहुविधानर्जुनस्य रथम्प्रति ।
अयं मध्ये स्थितोऽस्माकं सात्यकिः सत्त्वताम्बरः । इह चेल्लभ्यते लक्ष्यं कृत्स्नान् जेष्यामहे परान् ।
एवं पाञ्चालराजस्य पुत्त्रो द्रोणेन सङ्गतः । सर्व्वतः संवृतः शूरैरर्थैः पुरुषसत्तमैः ।
सात्यकिं यदि हन्याम धृष्टद्युम्नञ्च पार्षतं । असंशयं महाराज ध्रुवो नो विजयो भवेत् ।
सौभद्रवदिमौ बीरौ परिवार्य्य महारथौ । प्रयताम महाराज निहन्तुं वृष्णिपार्षतौ । ७६६५
सव्यसाची पुरोऽभ्येति द्रोणानीकाय भारत । संसक्तं सात्यकिं ज्ञात्वा बहुभिः कुरुपुङ्गवैः ।
तत्र गच्छन्तु बहवः प्रवरारथसत्तमाः । यावत् पार्थो न जानाति सात्यकिं बहुभिर्वृतं ।
ते त्वरध्वं महाशूराः शराणां मोक्षणे भृशं । यथा त्विह व्रजत्येष परलोकाय माधवः ।
कर्णस्य मतमाज्ञाय पुत्त्रस्ते प्राह सौबलं । यथेन्द्रः समरे राजन् प्राह विष्णुं महायशाः ।